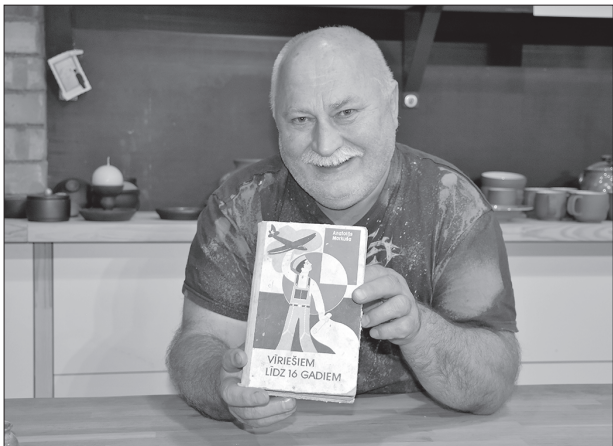

Sarunās ar Latgales ļaudīm par to, kas viņus piesaista dzimtajai vietai, kur viņi smēļ spēku, bieži tiek minētas trīs vērtības, gluži kā Annas Brigaderes triloģijā – «Dievs. Daba. Darbs.» Par to, tikai citā secībā, šoreiz Krāslavas novada stipro ļaužu stāstos.

Darbs dara darītāju

Grāmata, kas izdota 1978. gadā, nav zaudējusi savu vērtību

Tas ir par VALDI PAULIŅU – Latgales keramiķi, gleznotāju, fotogrāfu, ļoti radošu un harizmātisku cilvēku. Sācis darbu Krāslavā kā keramikas pulciņa vadītājs, vēlāk ceturtdaļgadsimtu bijis Krāslavas Mākslas skolas direktors, arī Daugavpils Universitātes docents. Valdis dara, dara sev un citiem par prieku.

Ar Valdi tiekamies Krāslavas Amatniecības centrā, kas atrodas grāfu Plāteru pils kompleksa bijušajās kariešu novietnes telpās. Šeit kopš ēkas restaurācijas un Amatniecības centra atklāšanas 2021. gadā ir arī Valda un Olgas Pauliņu keramikas darbnīca. Jāatzīmē, ka Olga ir viena no šīs idejas – Amatniecības centra izveidošanas – iedvesmotājām, arī meita Līga ir keramiķe.

Valdi, kā sākās tavs radošais ceļš?

– Radošums man droši vien ir gēnos. Tēvs šo to darināja, bet vairāk laikam no mātes puses, Indrānu dzimtas. Mātes tēvs ulmaņlaikos bija kalējs, bet ļoti vispusīgs un radošs. Prata gan zābakus šūt, gan kurpes taisīt, izkalt dažādas sprādzītes, brošīņas, saktiņas. Greba koka karošes, virpoja dažādus koka traučīņus, taisīja vērpjamus ratiņus, laboja stelles. Bija arī progresīvs lielsaimnieks, tāpēc tika izsūtīts trimdā.

Ja par mani pašu – tas ir garš stāsts. Tas bija sen, sen... 1978. gadā, kad mācījies Ezernieku vidusskolā, mums bija ļoti labs skolotājs, varētu teikt – etalons, tāds, kādam ir jābūt skolotājam, – Pēteris Einbergs. Reiz viņš mūs, puīšļu grupu, piekēra nedarbos. Tā vietā, lai rātos, viņš mūs pasauca pie sevis un sāka sarunu par to, ka dabā ir tik daudz skaistu lietu, ko vajag tikai ievērot un, mazliet pielabojot, izveidot kaut ko vērtīgu. Tā sāku pievērst uzmanību agrāk nepamanītām lietām. Pēc negaisa ievēroju daudz nolauztu koku zaru, purva priedītes saknes. Sanesu mājās. Apstrādāt koku biju iemācījies jau Dubuļu astoņgadīgās skolas ceturtajā klasē, kur darbmācības skolotājs ierādīja, ka var izmantot ne tikai profesionālos galdnieka instrumentus, bet to, kas ir pie rokas. Piemēram, nokasīt koka mizu ar stikla lausku.

Pēc laika tapa dažādi koka darinājumi – pīle, astoņkājis, vairākas čūskas un citādi ķīņķežiņi. Vajadzēja tikai nolakot, bet tikt pie lakas tajos laikos nebija vienkārši. Līdz lielajām pilsētām tālu, bet Ezernieku veikalā pieejama tikai alumīnija krāsa, kurai viena no sastāvdaļām – pudelīte eļļas lakas. Tā lieti noderēja. Arī deviņdesmitajos gados, kad radās vajadzība nolakot istabas griestus, bet veikali bija tukši. Bet, atgriežoties pie pirmajiem koka darinājumiem, tie guva skolotāja atzinību. Viņš man ieteica doties uz Rēzeknes Lietišķās mākslas vidusskolu, kaut gan klases audzinātājas un skolas direktores plānos bija sūtīt mani studēt arhitektūru Rīgas Politehniskajā institūtā. Tomēr devos uz Rēzekni, cerēju mācīties kokapstrādi. Bet izrādījās, ka kokapstrādi

var apgūt tikai Rīgā vai Liepājā. Toties Rēzeknē varēja kļūt par keramiķi. Taču tobrīd mani tas nepavisam nevilnēja, jo ar mālu biju iepriekš guvis sāpīgu pieredzi. Tas, kādēļ tomēr piekritu mēģināt stāties keramikas nodaļā, bija direktora teiktais, ka pēc pabeigšanas varēšu strādāt mājās. Toreiz, padomju laikos, tā bija reta privilēģija. Iestāties gan nebija vienkārši, konkursā bija 6–7 cilvēki uz vietu. Tomēr pēc rezultātiem biju otrais labākais.

Un tā sākās tavs ceļš keramikā?

– Patiesībā tas sākās agrāk, pirms mākslas skolas, ar grāmatu, kuru man uzdāvināja krustmāte. Tā izdota 1978. gadā. Ļoti vērtīga arī šodien. Todien biju apslimis un paliku mājās. Tēvs darbā, mamma aizbraukusi uz Rēzekni stāvēt rindā pēc desām. Paņēmu grāmatu un manu uzmanību piesaistīja podnieks pie ripas. Izpētīju un nolēmu pamēģināt. Tēvam darbā bija piešķirts rezerves ritenis ratiem, ar ko fermā bulļiem pievest barību. Lai rati skābbarības tvertnē negrimtu, bija nepieciešami plati riteņi, tādi bija norakstītie no lidmašīnām. Tie noderēja pamatam. Lai nofiksētu gultņus, sadzinu tajā pakavu naglas. Brusiņu atradu šķūnī, noasināju galu, savienoju ar blūķīti. Turpat šķūnītī atradās arī citas detaļas, vajadzēja tikai augšējo pamatni. Atcerējos par mammas loloto relikviju, kas rūpīgi noglabāta skapjaugšā – vec-tēva dāvinātā misiņa paplātīte dievmaizītēm. Sapratu, ka tieši tā noderētu manam izdomātajam aparātam. Uzliku uz asītes un pienagloju ar četrām naglām. Sirdsapziņa gan bija nemierīga, biju mācīts, ka, ja gribi ko paņemt, vajag pajautāt, tomēr ideja bija spēcīgāka un podnieka virpa izdevās.

Pauliņu keramika

Mālu izraku turpat dārzā, brūnu kā šokolādi. Tā es izvirpoju kaut ko līdzīgu blodiņai. Domāju, ka varētu noderēt mammai, bet sapratu, ka, ielejot ūdeni, tā izšķīdīs. Zināju, ka pirmais no darba mājās pārbrauks tēvs un, lai nesaņemtu pērienu – «siksnaš piedziņu», kas ir līdz šim neregistrēts piedziņas veids, sapratu, ka pirmajam jāpielabinās tēvam, tāpat – būs pelnu trauks. Bet, lai tas izskatītos glīti, jādabū spīdums. Par apdedzināšanu saprašanas nebija, tāpēc nolēmu krāsot. Par sataupīto kabatas naudu nopirku aerosola krāsu, pirmoreiz nopūtu, bet krāsa sasūcās un izskatījās bēdīgi. Ar otro reizi izdevās brīnišķīgi. Tēvam patiešām patika. Izliku bez pēriena un mammu tēvs par sabojāto paplātīti arī kaut kā apstrādāja. No prieka savirpoju pilnu plauktu ar blodiņām un podiņiem. Un tad seko sāpīgā pieredze. Atbrauca uz kapusvētīkiem Rīgas radi, viens no viņiem – atzīts mākslinieks. Tēvs nolēma palielīties – dēls taīsa podus. Gaidīju uzslavu. Bet izdzirdēju spriedumu: «Jā, laba lieta, bet neapdedzināti trauki sūds vien ir.» Pēc tā nevarēju vien sagaidīt, kad viņi aizbrauks, zināju, ko ar visu savu mantu darīšu – «no zemes tu esi nācis, par zemi tev jāpaliek.» Visu izmetu, virpu izjaucu. Tomēr tā frāze par apdedzināšanu aizķērās. Kad kaimiņi mājās noskatītā figūriņa atkal pamodināja interesi piekerties mālam un veidot, izdevās diezgan izskatīgs zirgs, tāds pamatīgs, suņa lielumā. Tomēr pirmais mēģinājums ar apdedzināšanu bija neveiksmīgs – figūra sasprāga gabalos, jo bija par slapju.

Bija vēlme, bet trūka zināšanu. Tās ieguvu lietišķās mākslas vidusskolā. Pirmo cepli ar kursabiedru ierīkojām Akmeņšos, Kaunatas pagastā, kur tagad «Pūdņiku skūla». Pēc tam dienests armijā. Arī tur pamanījies veidot dažādus māla suvenīrus un pat piedalīties izstādē Maskavas VDNH. Mālu un glazūru no mājām pa pastu atsūtīja mamma. Virpu izveidoju no kinomehānikim pieejamām lietām. Apdedzināšanai pielāgojām siltumnīcu kurtuvi. Pēc armijas Ēvalds Vasiļevskis ieteica izveidot Krāslavā keramikas studiju, sāku strādāt par keramikas pulciņa vadītāju pieaugušajiem kultūras nama paspārnē. Interese bija, darbojās kādi 28 cilvēki. No tā laika audzēkņiem pazīstamākie – Liliņa Tama, Imants Zambars, Česlavs Aprups, Staņislavs Leikučs. Jau vēlāk, no Daugavpils Universitātes laikiem – Veronika Rumjanceva.

Ar Olgu, savu dzīvesbiedri, pirmo reizi satikāmies, kad viņa, kā jaunā skolotāja, atnāca pasūtīt medaļas izlaiduma klasei. Uz Olgas jautājumu: «Cik tas maksās?» atbildēju: «Maksāsi visu dzīvi». Tas izrādījās liktenīgi. Olga par skolotāju nostrādāja tikai gadu, apprecējāmies. Olga sākumā man palīdzēja un tad pakāpeniski pati kļuva par keramiķi. Tagad mums ir kopīgs zīmols «Pauliņu keramika».

Keramiķe ir arī mūsu meita Līga. To, ka mana meita taisīs podus, zināju jau pirms viņas dzimšanas. Līgai ir fizioterapeita izglītība, bet izrādījās, ka mīcīt mālu ir daudz patīkamāk nekā cilvēkus. Māls ir pateicīgāks. Tagad ir tapis zīmols «Līgas keramika», ir izveidojies savs rokraksts, var atpazīt – īpaši dekoratīvos šķīvļus, traukus ar augu motīviem. Izskatās, ka māls patīk arī Līgas meitiņai, mūsu mazmeitiņai. Mums par to prieks. Varbūt izveidosies dinastija.

Latgale kļūst tukšāka. Tas ir fakts. Kāpēc cilvēki aizbrauc?

– Reāli tā ir. Droši vien meklē labāku dzīvi. Kā teiciena – zivs meklē, kur dziļāk, cilvēks – kur labāk. Par to, kā to apturēt, būtu jādome politikā. Varbūt mūsdienās cilvēki ir arī drusciņ izlaidušies. Varbūt sākot no audzināšanas, varbūt pietrūkst darba tikuma ieaudzinašanas. Pietrūkst ģimenes vērtību apzināšanās. Jaunā paaudze pieradusi pie viegli iegūstamām vērtībām. Mēs savā laikā bijām pieticīgāki. No otras puses – daudz kas arī savulaik, jau brīvajā Latvijā, ir aizlaists postā, piemēram, cukura fabrikas. Cilvēki audzēja cukurbietes, nodeva, bija sapirkuši jaunu tehniku, bija naudiņa, bija ko bērniem iedot. Un tad viens «hlops», un visas ražotnes aizvēra. Ne visi ir talantīgi uzņēmēji, lielākā daļa ir izpildītāji, un tas ir normāli, bet darbavietu pietrūkst. Šobrīd jau saskaramies ar to, ka pietrūkst darītāju. Ja runājam konkrēti par pierobežu, tiem, kuri te dzīvo, strādā, šobrīd bankas nedod kredītu. «Krāslava? Oi, nē, tad tikai pusi no jums vajadzīgās summas un tikai uz 10 gadiem...» Kā lai kaut ko uzsāk? Latvija sākas un beidzas Rīgā?

Vai tu pats nekad neesi domājis par aizbraukšanu?

– Nekad. Esmu inficējies ar keramikas vīrusu. Es gribu pēc iespējas saglabāt Latgales keramiku, senās tradīcijas, izmantot senās receptes gan māla iegūšanā, gan glazēšanā, gan apdedzināšanā. Gribas, lai amats neaiziet postā. Lai cilvēki uzzina, ierauga. Šī ilesma pēc arī esmu saaudzis ar tūrismu pa īstam, no visas sirds izstāstot jebkuram ie-nācējam, iebrāucējam par to, kas ir Latgales keramika, kā tā top un kā to var izmantot. Gribas iesēt cilvēkos to zināšanu sēklu, lai pastāsta viens otram, lai tā dzīvo.

Kur tu smelies spēku?

– Pati vieta uzlādē, cilvēki, daba, apkārtējā vide. Kad atgriežos no īsākas vai garākas prombūtnes, saprotu, ka esmu atkal savā vietā. Uzlādē ekskursantu grupas, ieinteresēti cilvēki. To klātbūtnē aizmirstas, ka nupat kaut kas sāpēja, ka bija grūti. Spēku dod tā atmosfēra, kad dari, radi, stāsti, arī tirgojies, un, protams, māls.

Foto no personīgā arhīva

Doba ir muns spēka olūts

INTA VIĻUMA – kultūrys darbīneica, Dagdys folklorys centra vadeituoja, folklorys kūpys «Olūteņi» vadeituoja, gruomotys «Dagdys nūvoda pyura skreinis gruomota» autore, Latgališu kultūrys goda bolvys «Boņuks 2019» laureate, rokstu serejis «Daugovys septeņu lūku stuosti» (Ezerzeme 2022) i «Symts godalaiki» (Ezerzeme 2023) autore.

Lyudzu, pastuosti par sevi.

– Bieņeibys dīnu celi – vosorys, kas smuordoj piec myg-lys, svaigi nūplautys зуolis i iz зуolis stībra savārtom soldonom zemenem, grīzis bolss klusūs vokorūs i sīna laiks, kod pyunē savastū sīnu vajadzēja labi sameiceit, ciši gaideiti kopusvātki ar tyvejim i tuolim gostim, paričku kryums zam lūga, kura suortuos ūgys viesteja par vosorys beigom; rudini ar bulbu tolkom i siepuošonu ar babeņu, kļovu lopys, ilyktys gruomotā, i uobeļu zapte; dzilis, pīsnygušys zīmys ar zarenim nu obeju pušu apsprautom stidzeņom, vužynuošonūs nu kolna i Žimysvātki ar gordim peirāgim; pavasari ar garom latakom pi jumta, pyrmajom pučem meža molā i svieteļa gaideišonu.

Muna dzymtuo puse ir Muokūņkolna pogosts. Munā sātā saceja tai, ka pa vosoru ir treis izīšonys – kopusvātki iz diveju kopu i svātki iz Muokūņkolna. Bieņeibys tyka dzierdāts daudz stuostu i nūstuostu par vysu kū – tai, ka reizem izdūma saplyuda ar realitati i beja vīla puordūmom iz vai-rouku dīnu. Vysvaira pruoatā palyka stuosti par senejim laikim i Muokūņkolnu.

Sātā vysod skanēja dzīsmis, vysvaira tuos beja goreiga rakstura, kurys dzīduoja mama ar sovu muoti – munu babeņu. Kod gostūs atguoja mamys muosa, tod tyka divbal-seigi dzīduotys ari cytys dzīsmis. Tai jau nu agrys bieņeibys mani pavadeja dzīsmē, stuosti par senejim laikim i vysaidu dorbu vīceišonuos – adeišona, tamburiešona, sīna plaušona ar izkapti i cyti.

1982. godā Muokūņkolna pogostā tyka nūdybynuota folklorys kūpa, kuru suoce vadeit Zigfrīda Laizāne. Iz folklorys kūpu atguoja dzīduot ostonis sīvys – Bronislava Beitāne, Malvine Gribuste, Zigfrīda Laizāne, Tekla Strode, Stanislava Strode, Anna Smirnova (munys babenis muosa), Jevgēnija Beitāne i Janīna Vaļuma. Pīcys nu jūs beja teiciejis. Gastejūt pi muosom Strodem, munā dzīšmu i tradiceju būrtneicā tyka īraksteitys pyrmuos dzīsmis, kurys tyka par pamatu folklorys kūpys «Olūteņi» darbeibys suokumam i dažū reizi teik lītuotys ari niuleiteņ. Par pīmiņu nu jūs maņ ir palykuse viņā sasatikšonys reizē izduovuotuo sakta, kuru var skaiteit par munu pyrmū tautystārpa elementu.

Jau nu mozūtnis munā saimē tyka dzīduotys dzīsmis, audzynuota cīneiba pret seņču tradicejom, kas palyka par pamatu tuoluokuos dorbuošonuos izlasejumam. Guoja laiks, i dorbuošonuos namonami sasaveja ar kasdīnu, palikūt par vīnu vasalu. Pi Muokūņkolna pusis teicieju salaseituo dzīšmu i tradiceju būrtneica palykuse pavysam bīza, pi puorsaceļšonys iz dzeivi Astašovā jei lyka meklēt dūmubīdrus i iz sala-seituo materiala pamata iztaiseit sovu pyrmū programu.

Turpinājums 5. lpp.

Dagdys folklorys centrā

Sākums 4. lpp.

1986. godā mani dzeivis ceļš atvede iz Ondrupinis postu – suokumā Rimšānim, tod Astašov. Sovā laikā dasaguoja kaidu laiku vadeit Astašovys kulturs nomu. Tys deve vareibu lobuok īpazeit vītejūs cylvākus, atkluot jaunus talantus. Dūma par folklorys kūpys dybnyošonu sēdēja džiļai vydā i nalyka mīra.

Astašovā vysod ir dzeivuojuši aktivi cylvāki, kas ir na tik lobi saiminīki sovā zemē, bet ari stuov i kreit par īpriškejūs paudžu senejūs īrodumu i dzeivis parāda saglobuošonu, deļtuo 1996. godā viesturyskuo Astašovys muižys vasarnīku sāta tyka par sātysvītu folklorys kūpai «Olūteņi», kuru es vodu nu pošim pyrmsuokumim leidz pat šam laikam, bet 2002. goda novembrī Dagdā tyka nūdybnyuots vīns nu pyrmūs folklorys centru Latvejā. Reizē ar folklorys centra dybnyošonu ari folklorys kūpa «Olūteņi» puorsacēle iz Dagdu, atrūnūt sev sātu Dagdys tautys nomā.

Arheologiskajā tārpa

Ar kaidim izaicynuojumim sasaskar?

– Pats par sevi saprūtam, ka, vodūt folklorys kūpu i folklorys centru, izaicynuojumu ir bejs cīši daudz. Kod folklorys kūpa «Olūteņi» puorsacēle iz Dagdu, suocēs lels pietnīcyskys dorbs par Dagdys tautystārpu. Izaruodeja, ka Latvejis Nacionaluo viesturis muzeja kruojumā ir sasaglobuojuse Dagdys snuotine (CVVM 27211), kura datāta ar 19. g.s. ūtrū pusi. Muzejs jū izaguodouoja nu Lidijis Rikmanis, i muzeja kruojumā jei īskaiteita 1928. godā. Aizbraucūt iz muzeju, snuotine, kurai palāki brynā (elkšņu myzys) pamatā īaustys vertikaly streipu jūslys, tyka i nūfotografāta i apraksteita, aprokstā īkļauņūt kotrys streipis plotumu, dīgu skaitu i kruosu. Muzeja kruojumā tyka atrostys vasaly div Dagdys lyna snuotinis – vīnai apleik celu apauds ar buorkšom, ūtrai golūs īlaseita jūsla.

Dievs, svētī Latviju!

Vjačeslavs un Irina Istratiji

IRINA ISTRATIJA – kristiete, Krāslavas baptistu draudzes mācītāja sieva, sešu bērnu māmiņa, aktīva labdarības organizāciju dalībniece.
Irinas un Vjačeslava Istratiju ģimene pirms vairākiem gadiem pārcēlās uz Krāslavu, lai kalpotu Dievam un novada iedzīvotājiem. Krāslavas baptistu draudze tika dibināta 2019. gadā. Sākumā pret jauno draudzi daudzi izturējās ļoti piesardzīgi, bet, redzot, ka viss ir kārtībā, ka draudzes cilvēki ir atvērti, ka tiek rīkoti pasākumi bērniem un ģimenēm, labdarības akcijas, ka tiek atbalstīti grūtibās nonākušie, nejautājot kāda viņiem ticība, attieksme mainījās. Stereotipi tika laužti – ar atvērtību, līdzjūtību un mīlestību.

Irina, lūdzu, pastāstiet par sevi, savu ģimeni.

– Ticība Dievam nāk no ģimenes. Mani vecāki bija ticīgi cilvēki, viņi mācīja mums baušļus, lūgšanas. Es atceros, kā vecāki teica, ka mēs varam slēpt kaut ko no viņiem, bet ne no Dieva. Mēs augām ar izpratni, ka Dievs ir un Viņš redz visu, ko darām. Tā kā kopš bērnības esmu ticīga, gribēju izveidot ticīgu ģimeni, lai ievērotu Bībeles vērtības un dzīvotu saskaņā ar baušļiem. Ar vīru iepazīnāties draudzes sapulcē. Lūdzot manu roku, Vjačeslavs jautāja, vai es viņu atbalstīšu kalpošanā Dievam, vai būšu uzticīga kopīga ceļa gājēja? Es atbildēju apstiprinoši. Kopš tā laika atbalstu savu vīru visos centienos, jo būt draudzes mācītājam nav vienkārši, ir nepieciešams daudz laika, lai sagatavotos dievkalpojumiem, dažādiem pasākumiem, sarunām ar cilvēkiem.

Iz prišķu skatēs folklorys kūpa «Olūteņi» jau beja Dagdys tautystārpa.

Gatavejūtīs Latvejis 100 gadu jubilejai, Dagdys folklorys centrys suoce vuokt Latgolys leigovys pyura prišķmatus, kuri zeimojās iz 19. g.s. vydu. 2018. goda 18. novembrī svātku pasuocīņa laikā pyurā tyka īlykta sakta, kura iz tū laiku beja symtais pyurā īlyktais prišķmats. 2019. godā tyka izdūta «Dagdys nūvoda pyura skreinis gruomota» – izzynūšs materials par Latgolys tradicionaluos kulturyrs vierteibom Dagdys nūvodā, par tū sajiemu Latgalīšu kulturyrs goda bolvu «Boņuks 2019».

Ka tautystārpa nūej iz publisku pasuokumu, tu nes itū viesti i sovys tautys kulturyrs montuojumu i esi atbiļdeigs par tū, cik skaisti, izneseigi i kūši jū paruodi. Vajag izaturēt ar cīnu pret sovom saknem.

Suonim etnografiskajam tārpaam var pastuovēt ari arheologiskais tārps, kas paruoda, kū nosuoja vāluo dzeļža laikmata cylvāki 9.–12. godu symtā. Vairuoku godu garumā lūluots sapyns beja arheologisko tārpa īguode Dagdys folklorys kūpai «Olūteņi». Tys pīsapiļdeja 2018. goda pavasari.

2019. goda novembrī Nacionalajā namaterialuo kulturyrs montuojuma sarokstā īkļuove maja divakolpuojumus pi ceļamolū krystim Dagdys nūvoda Ondrupinis i Škaunis pogostūs, kurus es apsekuoj i raksteju pīteikumu.

Pādejūs godūs ir nūvārojams interesis pīaugums par etnografeju i senejom tradicejom, kurys ļauds niule grib otkon ceļt gaismā. Ari kuozuos mes varim nūvāruot senejūs tradiceju atdzimšonu, par kū i lela prīca, kam tuos tradicejis ir ar lelu nūzeimi. Pasalelyno ari školānu interese, bīži folklorys centrā grīžās ari školotuoj i ci atvad školānus, studentus... Tys ir cīši labi, kam, ka nabyutu paguotnis, nabyutu ari nuokūtnis. Tys beja svareigi myusu seņčim, tys ir svareigi mums, i mums ir juopaskaidroj, deļkuo tai, i juonūdūd ari paudzem iz prišķu.

Latgola tukšojās. Kū tu par tū dūmoj?

– Munys pyrmuos atminis par dzīduošonu saistuos ari ar maja divakolpuojumim pi munys dzymtuos sādžys krysta. Majā pi izpušķuota krysta sādžinīki vokorūs leidz saulis rītam dzīduoja dzīsmis, skaiteja lyugšonys par gūdu Vyssvātuokajai Jaunovai Marijai. Daži vokori beja tik klusi, ka varēja dzierdēt, kai dzīd pi krysta kaimiņu sādžā. Tuos ir bierneibys atminis. Tagad, apsekojūt ceļamolū krystus Dagdys apleicīnē, daguoja sacynuot, ka majā dzīduojumi nūteik tik pi dažim krystim i jimūs pīsadola godūs vacuokys sīvītis.

Pabraucūt koč voi mašynā pa Latgalis plošumim, var redzēt vairuok tukšu sātu, nakai apdzeivuoitu. Daudzuos

Izveidojuši ģimeni, pirmos septiņus gadus pavadījām Rīgā. Mēs kalpojām, strādājām, mans vīrs ap to laiku bija beidzis starptautisko Bībeles institūtu, un Baptistu savienības bīskaps piedāvāja viņam doties kalpot uz Daugavpili. Lai pieņemtu pareizo lēmumu, mēs lūdzāmies. Nav viegli radikāli mainīt savu dzīvi. Vīram Rīgā bija labs darbs, man arī. Devāmies uz Daugavpili, lai iepazītos ar draudzes locekļiem. Daugavpils draudze savukārt lūdzās par labu mācītāju savai draudzei. Mēs sapratām, ka tā ir Dieva griba, un ar savu piecgađigo meitu pārcēlāmies uz Daugavpili. 20 gadu kalpošanas laikā Daugavpilī mums piedzima vēl pieci bērni. Es vēltīju sevi ģimenei, tāpat īstenoju dažus projektus, evaņģelizāciju, apmācības un tikšanās ar jaunajām ģimenēm.

Tad nāca jauns izaicinājums – pārcelšanās uz pastāvīgu dzīvesvietu Krāslavā un jaunas draudzes dibināšana. Es sapratu, ka ģimenes tēma ir aktuāla arī Krāslavas jauniešiem. Jaunības steigai un vēlmei iepazīt pasauli var būt sekas, kuras ir jāapzinās. Ģimenes izveidošana ir izšķirošs solis abiem partneriem. Ja ģimenes pamats ir ticība Dievam, tad būs arī uzticība vienam pret otru!

Mums ir liela, laimīga ģimene, kurā izaudzinājām sešus bērnus. Divas vecākās meitas jau ir laulībā un dāvājušas mums mazmeitiņas. Mūsu bērni tika audzināti ticībā un mīlestībā. Ar dēlu audzināšanu vairāk nodarbojās tēvs, ar meitu – es. Taču vissvarīgākais ir personīgais piemērs – tikai tā mēs varam mācīt un audzināt mūsu bērnus. Bērns, augdams, redzot šo piemēru, pieaudzis cenšas īstenot to, kas ir uzkrājis viņa zemapziņā.

Krāslavas baptistu draudze palīdz daudziem grūtibās nonākušajiem, arī cietušajiem no karadarbības Ukrainā.

– 2022. gada martā pie mums Krāslavā ieradās pirmie bēgļi no Ukrainas. Viņi vērsās pie draudzes pēc palīdzības, lūdza atbraukt pēc viņiem uz robežpunktu, kur gaidīja jau vairākas stundas. Tas bija agrs pavasaris, laiks bija ļoti auksts. Ģimenes ar maziem bērniem, cieniņama vecuma cilvēki bija spiesti pamest savas mājas un doties pasaulē. Mēs palīdzējām ikvienam, kurš ar mums sazinājās un, pēc iespējas, sniedzām palīdzību. Bieži Vjačeslavs pats devās uz robežu, lai sagaidītu cilvēkus.

Daudži bija zaudējuši savus tuviniekus. Mēs iepazīnāmies ar atraitni, kurai bija divi pusaudži dēli, viņai bija tikai 36 gadi. Tas ir milzīgs zaudējums. Viņi dzīvoja pie mums apmēram divus mēnešus, sniedzām viņiem mierinājumu un cerību, lūdzāmies par viņiem un palīdzējām, cik varējām. Nekad neaizmirsīšu, kā pie mums ieradās jauna māmiņa ar meitiņu, kura piedzima karadarbības laikā Mariupolē, pagrabā. Viņas ieradās pie mums ar tikai trīs nedēļas mazo meitiņu, kuru nosauca par Evu, kas nozīmē «dzīvība». Māmiņa un vecmāmiņa ļoti uztraucās, lai mazulīti nesaņemtu, jo viņas bija vairākas stundas pavadījušas aukstumā, rindā pie robežas. Paldies Dievam, viss noritēja labi.

vītuos par nazkod bejušu sātu līcynoj tik kuplai saaugušuos uobēlis.

Saleidzynyotūt ar senejim laikim, var izsacynuot, ka ari saimis nav vairuok tik lelys. Seņuok saimē auga daudz bārnu, jī pīauguši veiduoja sovys saimis, i tai vīnā sādžā varēja saskaiteit ap četrdesmit sātom. Tagad gryutai pat izadūmuot par itū.

Napīkreitu tam, ka pīrūbežā nav kuo dareit! Par pīmāru, Astašovā vysod ir dzeivuojuši struodeigi cylvāki, kuri ari tagad tur lelys saimisteibys, skaitliski lelus gonompulkus, apstruodoj daudzus hektarus zemis. Vyss ir atkareigs nu cylvāka. Lela nūzeime ir ari saimei, kurā jis aug. Zynu daudzys saimis, kur vacuoki apstruodoj sovu zemī, nūsadorboj ar lauksaimisteibu, ari bārni palīk i turpynoj vacuoku aizsuoktū.

Kai tev ir dzeivuoit pīrūbežā?

– Maņ nav sajiutys, ka dzeivuošona pīrūbežā ir nazkas eipašs – na tai, kai cytur. Vīneigi, braucūt da sātai, par tū atguodynyoz uzroksts ceļa molā.

Myusu saimei ir nalela saimisteiba, nūsadorbojam ar pīna lūpu audziešonu, vysī treis dāli struodoj ari valsts dorbūs. 13 km attuolumā nu myusu atsarūn Dagda – skaista, zaļa mozpiļsāta. Dagdā var izaguodoūt gondreiz vysu, kas ir vajadzēigs, i otkon atsagrīzt tyvuok dobai – iz sovu sādžu, kurā var apbreinuot lelū starku lygzdu daudzumu (ap 12 lygzdu vīnā sādžā), īvyys zīdūs sleikstūšūs Dzaguzeitis upis krostus, dziervu klīdzīņus agruos reita stundēs, grīzis bolsu, sienem boguotūs mežus, bārzu bierzi, vītejūs uzticeibu tradicejom.

Kas tev dūd spēku?

– Pyrmais i golvonais spēka olūts ir saime. Ka tuo nabyutu, byutu gryuši.

Pīļsātā es jūtūs nūguruse, gribīs dreīžuok atsagrīzt iz sātu, tyvuok dobai. Tai ka doba ir vēļ vīns muns spēka olūts. Dobys skanis kotrā godalaikā ir sovys, juos nūmīrynoj, līk aizadūmuot, pamūdynoj reitūs, pavoda vysu dīnu i atvad da klusim vokorim. Doba i dzīdej, i pavuica.

Ari cylvāki dūd spēku. Prūtam, ka na kotrys cylvāks, bet tī, ar kurim tu esi «iz vīna viņa». Taidu ir moz, var gadeitīs, ka sateic taidu tik vīnu, bet tys ir tuo vārts. Ar taidu cylvāku var pasadaleit ar kaidu ideju, jis pīliks kluot sovu, i gola rezultats byus breineigs.

Dzeivē ir svareigs vyss – dzīsmēs apslāptais spēks, tradicejuos īlyktuo dziļuo jāga, kūpā byušonys syltums i svātku sajiuta.

Foto nu personeiguo arhiva

Cilvēki pie mums brauca naktī, agri no rīta un vēlū vakarā. Mūsu draudzei ir siltas telpas, iespēja nomazgāties dušā. Brīvprātīgās draudzes māsas gatavoja siltu ēdienu. Daudzi no bēgļiem, kuri tagad raduši patvērumu un apmetušies uz dzīvi Krāslavā, kļuvuši par mūsu draudzes locekļiem.

Karš ir ļaunums, Dievs ir cerība, un baznīca – atbalsts mūsu daudznacionālajai sabiedrībai. Mēs ar prieku palīdzam un sniedzam atbalstu ikvienam, kurš pie mums vērsās, kurš meklē ceļu pie Dieva.

Jūs organizējat dažādas aktivitātes un labdarības projektus Krāslavas novadā. Ar ko vēl jūs nodarbojaties?

– Mūsu adrese ir Rīgas iela 112. Zīmīgs cipars – kā glābšanas dienestam. Baznīcā notiek ne tikai svētdienu Dievkalpojumi, bet arī tikšanās – lūgšanu vakari sievietēm, Bībeles studija senioriem, Alfa kurss jauniešiem, vasaras nemotnes bērniem un jauniešiem Krāslavā, Svēntē un arī Jūrmalā. Turklāt pie mums ierodas viesi no dažādām valstīm – Norvēģijas, Zviedrijas, Vācijas un daudzām citām, kuri stāsta par savu pieredzi, dalās iespaidos un pārdomās. Svētkos bērni un arī pieaugušie saņem dāvanas.

Kristietība nav garlaicīga, tā ir daudzveidīga un ļoti piesātināta, interesanta dzīve. Esmu arī veiksmīga uzņēmēja starptautiskā tūrisma jomā, starptautiskās organizācijas MomCo (māmiņu kopiena) koordinatore Latvijā, sieviešu konferenču un izbraukumu organizatore.

Kas dod jums spēku palīdzēt citiem?

– Tā ir ticība Dievam, Bībeles lasīšana un mana dārgā vīra Vjačeslava mīlestība un rūpes. Ļoti svarīga ir arī māmiņu kopiena, baznīca un daudz, daudz kristiešu draugu visā pasaulē.

Mēs lūdzam Dievu, lai pie varas Latvijā nonāk cilvēki, kuriem garīgās un morālās vērtības ir svarīgākas par mantiskajām. Lai šajos cilvēkos būtu Dievbijība un sapratne, ka Dievs ir galvenais likumdevējs un Tiesnesis.

Foto no personīgā arhīva

Istratiju ģimene, kalpojot Daugavpilī

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem. #SIF_MAF2025

Sadarbības projektā piedalās mediji: «Diena», «Vietējā Latgales Avīze», «Latgales Laiks», «Ezerzeme», «Vaduguns», «Rēzeknes Vēstis», radio «Alise Plus»

Par projekta «Robežnieki – Latgales stiprie ļaudis» rakstu atbild to autori.

MAF

Mediju atbalsta fonds